כוכבית והלבנה

כתב נאדר שריפי
איורים מוחמד מהלטי

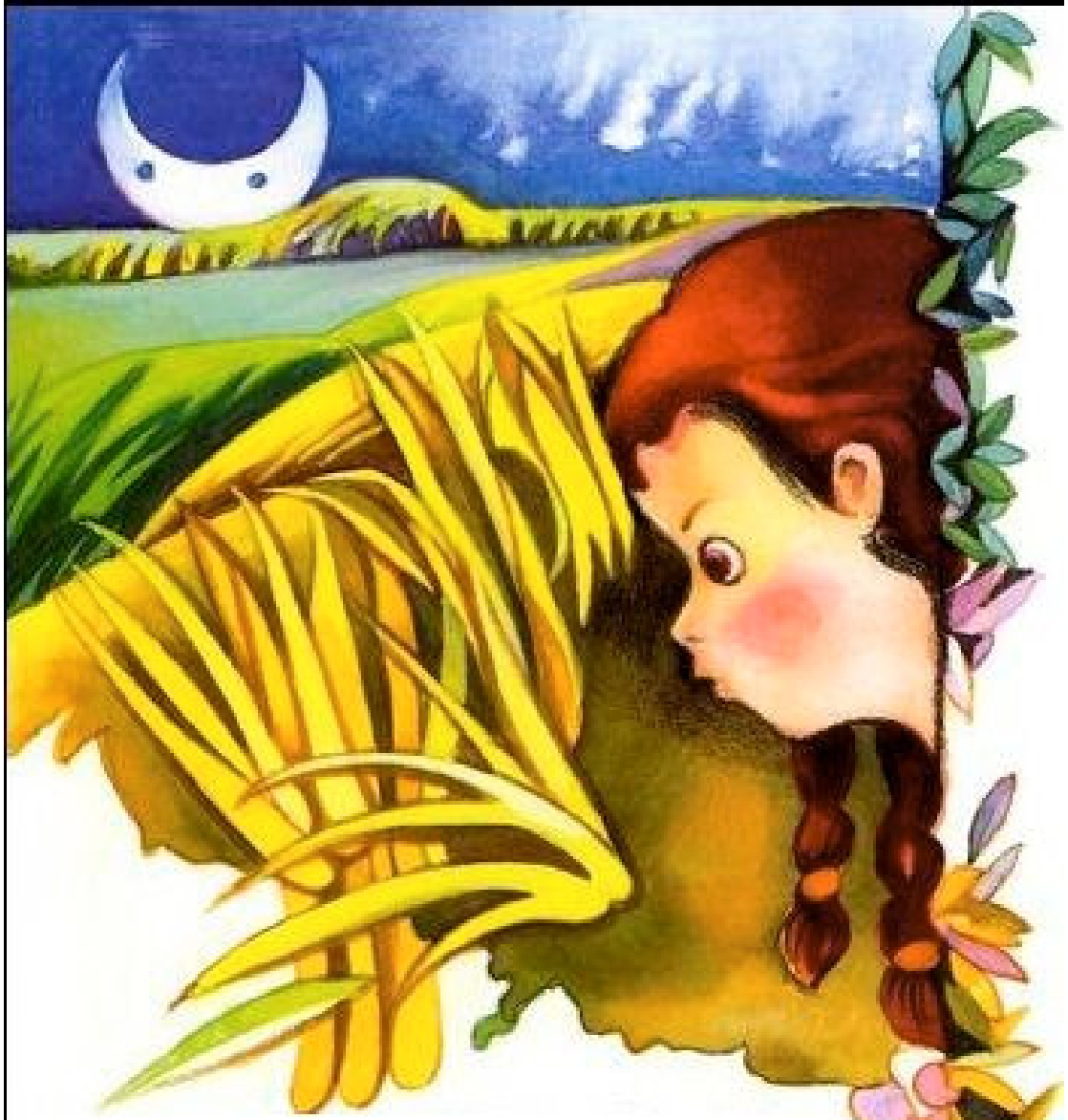

כוכבית הקטנה הציצה דרך החלון. השמיים הוארו על ידי הלבנה, אבל התבואה נרדמה מצמא. הגיעה בצורת. כוכבית הקטנה ידעה שללא עננים הגשם לא ירד, וכשהגשם לא יורד הצמחים נעשים צמאים. זו הבצורת.

כוכבית הקטנה לא אהבה בצורת. עבר כבר זמן רב מאז שבאו עננים והורידו גשם. כוכבית הייתה עצובה כי ידעה שהתבואה צמאה. על כן היא הביטה על הלבנה ואמרה "לבנה נחמדה, אולי תקריאי לעננים שיגיעו הנה. אולי תיתני להם את כתובתנו. תזמיני אותם אלינו? הרי את יודעת שהתבואה צמאה."

"אני יודעת" ענתה הלבנה "אבל אינני יכולה לעשות דבר."
"מדוע?" שאלה כוכבית הקטנה.
"כי העננים רחוקים מאוד מכאן" אמרה הלבנה "הם לא ישמעו את קולי."
"אז מה נעשה?"
הלבנה חשבה רגע ואחר כך אמרה "אולי.. אולי.."
כוכבית המופתעת שאלה "מה?"
"כוכבית הקטנה" אמרה הלבנה "אולי תעשי לי מיטה?"

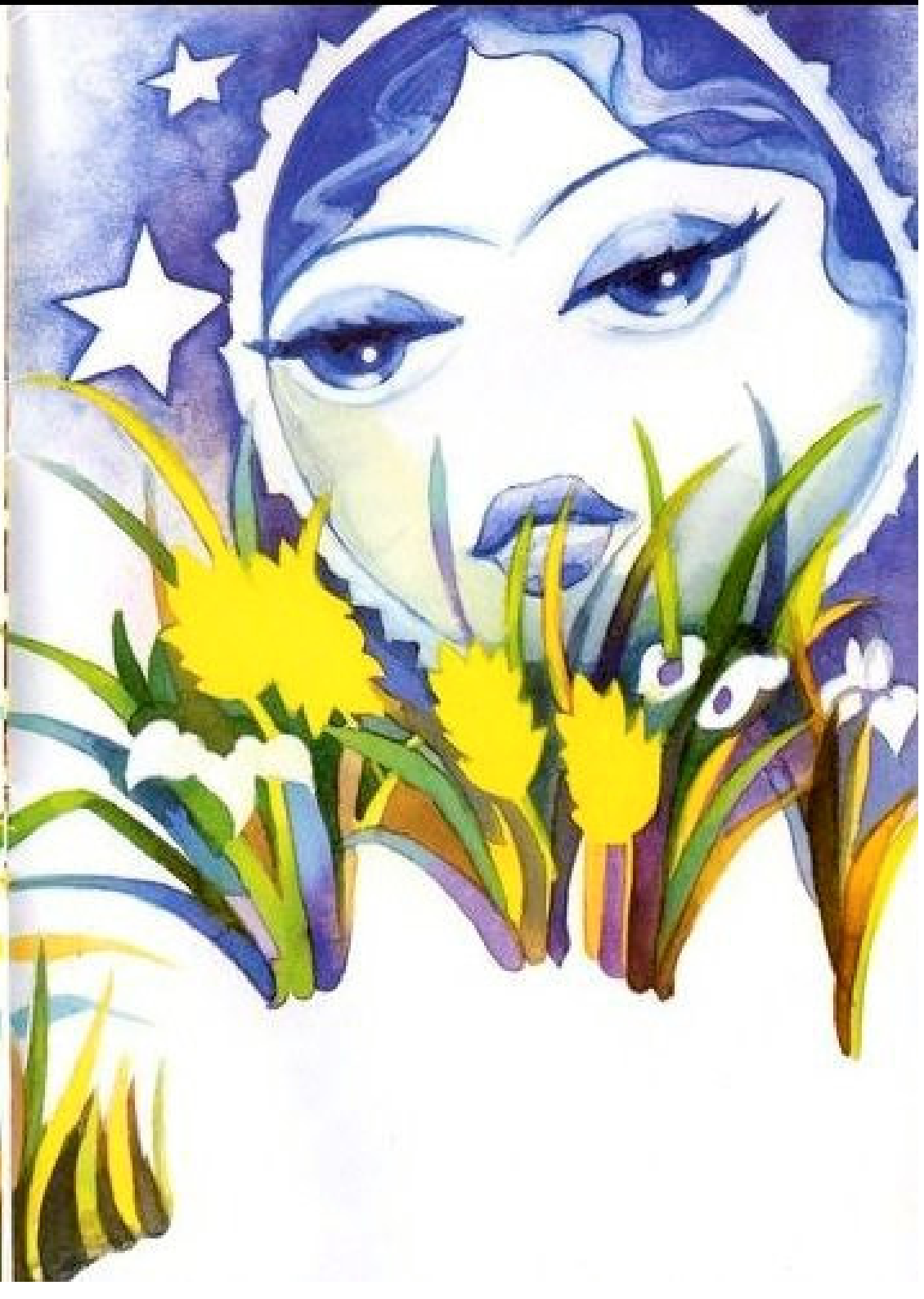

כוכבית הקטנה יצאה מביתה.
היא צעדה לכוון שדה
התבואה ושאלה את הלבנה
"איך עלי לעשות זאת?"
"תתקרבי" אמרה הלבנה.

כוכבית הביטה עליה וצעדה קדימה. הלבנה הסתכלה על האדמה ואמרה "לכי עוד כמה צעדים."
כוכבית הקטנה ספרה צעדים והתקדמה "אחת, שתיים, שלוש.." ואז הביטה שוב על הלבנה ונעצרה.

"עכשיו תעשי לי כאן מיטה" אמרה הלבנה "כדי שאוכל לישון."
"איפה?" שאלה כוכבית.
"כאן, במקום הזה. באדמה הרכה."

כוכבית שמחה. באצבע ציירה
עיגול באדמה ובידיה הקטנות
התחילה לחפור באדמה.
היא חפרה וחפרה עד
שהרגישה שאצבעותיה
נעשות לחות. פתאום הגומה
שחפרה התמלאה במים.

עכשיו כוכבית לא הייתה צריכה להרים את ראשה
ולהביט על הלבנה בשמיים.
הלבנה שכבה כאן, לידה, בתוך המים שבגומה.
התבואה הביטה עליהם באושר.